

“

Δεν αγανάκτησα. Ούτε από τις επίπονες προπονήσεις, πρωί και βράδυ, που απαιτεί το άθλημα. Ακόμη και τις βουτιές στην πισίνα νωρίς το πρωί. Με το αφόρητο κρύο. Τις θυμάμαι με χαμόγελο”

ΕΤ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Περισσότερες πληροφορίες στο e-tipos.com Τρίτη 27 Νοεμβρίου 2007

η πίσω όψη ● 64



ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΥΡΩΤΑΣ

Υδατοσφαιριστής, λέκτορας Πολυτεχνείου

«Δεν έχει τέλος ο αθλητισμός»

Σε ηλικία 40 χρόνων επιστρέφει ξανά στις πισίνες ο μοναδικός Έλληνας αθλητής που κατέχει το ρεκόρ συμμετοχής σε πέντε Ολυμπιακούς Αγώνες

Του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΕΛΕΚΑ**
ΦΩΤΟ: ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

Οι προπονήσεις επέστρεψαν και πάλι στη ζωή του. Το πρωί θα βουτήξει στο κολυμβητήριο του Λαιμού. Στα 40 του φόρεσε και πάλι το σκουφάκι του υδατοσφαιριστή. Με εκείνο του Ν.Ο. Μεσόγειος θα κολυμπά πλέον στη Γ' Εθνική. Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε που σταμάτησε. Το μεσημέρι ο Γιώργος Μαυρωτάς θα βρεθεί στο Πολυτεχνείο. Είναι λέκτορας στην σχολή Χημικών Μηχανικών. Το απόγευμα θα γυρίσει και πάλι στην πισίνα. Θα συνοδέψει τους δύο γιους του. «Μπόλιασε» και σε εκείνους τον αθλητισμό. Λέκτορας, αθλητής, πατέρας... Ο άνθρωπος των πέντε Ολυμπιακών Αγώνων. Μοναδικό ρεκόρ στην Ελλάδα. Ξεχωριστό και στον υπόλοιπο κόσμο.

Γιατί αποφάσισες να «βουτήξεις» και πάλι στο νερό;

Ο πρωταθλητισμός κάποτε σταμάτα αλλά ο αθλητισμός δεν πρέπει να

έχει τέλος. Εγώ δεν το τήρησα. Υπάκουσα στη ρουτίνα της δουλειάς. Ομως πάντα είχα επαφή με την πισίνα. Τα τελευταία χρόνια έφερνα τους δύο γιους μου για προπόνηση. Δεν μπορούσα να αντισταθώ. Βουτούσα και εγώ. Αυτό που υπήρχε υποσυνείδητα αναδείχτηκε στην επιφάνεια. Όταν αγωνίστηκα για πρώτη φορά και πάλι σε παιχνίδι, ένιωσα συναισθήματα που είχα ξεχάσει.

Τι είναι αυτό που χαρακτήριζε τον υδατοσφαιριστή Μαυρωτά;

Είχα διάρκεια. Δεν ξέρω αν ήμουν ικανός παίκτης, αλλά ήμουν καλός συμπαίκτης. Κάτι που εκτιμούσαν οι προπονητές μου. Ζούσα για τη συγκίνηση του παιχνιδιού. Για την εναλλαγή συναισθημάτων. Ποτέ δεν πίστεψα στο κυνήγι της νίκης με κάθε τίμημα.

Πώς κατάφερες να κάνεις πρωταθλητισμό αλλά και να σπουδάσεις;

Εκανα σωστή διαχείριση του χρό-

νου. Είχα αυτοπειθαρχία. Εκείνη την απαραίτητη αίσθηση μέτρου. Δεν άφηνα το χρόνο ανεκμετάλλευτο. Για παράδειγμα, πήγαινα για καφέ. Θα διέθετα συγκεκριμένη ώρα γι' αυτό.

Η οικογένεια είναι απαραίτητη για έναν αθλητή;

Είναι πολύ σημαντική. Αποτε-

“

Δεν ξέρω αν ήμουν ικανός παίκτης, αλλά ήμουν καλός συμπαίκτης. Κάτι που εκτιμούσαν οι προπονητές μου. Ζούσα για τη συγκίνηση του παιχνιδιού. ”

λεί καταφύγιο. Προσφέρει στον αθλητή ισορροπία. Βοηθά ώστε οι καταστάσεις να τοποθετούνται στις πραγματικές τους διαστάσεις. Μετά από έναν αγώνα μπορεί να επιστρέψει στο σπίτι τσαντισμένος. Μια αγκαλιά από το παιδί του είναι αρκετή για να τον ηρεμήσει.

Φαντάζεσαι τον εαυτό σου χωρίς την υδατοσφαίριση;

Δεν μπορώ. Ο αθλητισμός σου προσφέρει πολλά. Την απαραίτητη πειθαρχία. Ποτέ δεν μετάνιωσα που ασχολήθηκα. Δεν αγανάκτησα. Ούτε από τις επίπονες προπονήσεις, πρωί και βράδυ, που απαιτεί το άθλημα. Ακόμη και τις βουτιές στην πισίνα νωρίς το πρωί. Με το αφόρητο κρύο. Τις θυμάμαι με χαμόγελο. Οχι μόνο εγώ. Ολοι οι αθλητές. Αλλωστε, πάντα πιστεύω ότι «αγαθά κόποις κτώνται». Μαζί με το «don't crack under pressure» είναι τα προσωπικά μου μότο.

dmelekas@e-tipos.com

● Η ζωή μου



■ **Γεννήθηκα** το 1967 στην Αθήνα. Σε ηλικία 10 ετών ασχολήθηκα με την κολύμβηση. Συγκεκριμένα με το πρόσθιο. Μου φάνηκε μονότονο. Τρία χρόνια αργότερα επέλεξα την υδατοσφαίριση. Με προσέδλωσε ότι ήταν ομαδικό άθλημα, είχε μπάλα, ήταν παιχνίδι και είχα παρέα.

■ **Το 1984** στο Λος Αντζελες αγωνίστηκα για πρώτη φορά σε Ολυμπιακούς Αγώνες. Το 2000 φόρεσα το σκουφάκι της εθνικής ομάδας για τελευταία φορά, στο Σίδνεϊ. Ύστερα από 25 χρόνια παρουσίας με τη Βουλιαγμένη, σταμάτησα την καριέρα μου το 2000.

■ **Ακόμη θυμάμαι** την επιστροφή από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1996 στην Ατλάντα. Τον κόσμο που μας συνόδευσε από το αεροδρόμιο στο Παναθηναϊκό Στάδιο.

■ **Είμαι παντρεμένος** και έχω δύο παιδιά. Ο Λεωνίδας και ο Αρης ασχολούνται με τον αθλητισμό. Μέσα από την εμπειρία των δύο γιων μου κατάλαβα κάτι. Ο Έλληνας αθλητής χρειάζεται πατέρα ταξιτζή για να τον πηγαίνοφέρνηι στις προπονήσεις και μητέρα μαγειρίσσα.

■ **Είχα πρότυπο** τον Ισπανό Μανουέλ Εστιάρτε. Σε έναν αγώνα με την εθνική ομάδα στην Πεσκάρα τον συνάντησα για πρώτη φορά ανέλαβα το προσωπικό του μαρκάρισμα. Όταν ολοκληρώθηκε η ανμέτρηση, ήρθε να μου δώσει συγχαρητήρια. Ήταν απίστευτο για μένα.

